

Colleen Hoover

Dina perfekta sidor

Översättning: Olga Falk

LÖVEREADS

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Amerikanska originalets titel: All Your Perfects
Copyright © Colleen Hoover 2015
First published by Atria Books, Simon & Schuster.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency
Omslag: James Iacobelli
Svensk omslagsanpassning: Ilse-Mari Berglin
Omslagsbilder: 123RF & Arcangel
Tryckt hos ScandBook, EU, 2023
ISBN 978-91-89589-45-2

Till Heath. Jag älskar dig mer än någonsin.
Tack för att du alltid är äkta.

Kapitel ett

Då

Portvakten log inte mot mig.

Den insikten plågar mig i hissen hela vägen upp till Ethans våning. Vincent har varit min favoritdörrvakt sedan Ethan flyttade hit. Han brukar alltid le och småprata, men i dag höll han bara upp dörren med ett stoiskt uttryck. Inte ens ett: ”Hej, Quinn. Hur var resan?”

Jag antar att alla har dåliga dagar ibland.

Jag kollar klockan på mobilen och ser att hon är strax över sju. Ethan borde komma hem klockan åtta, så jag har gott om tid att överraska honom med en romantisk middag. Och mig själv. Han vet inte att jag kommit hem en dag tidigare än planerat. Bröllopsbestyren dominerar numera hela vårt gemensamma liv: vi har inte suttit ner och ätit en hemlagad måltid ihop på flera veckor. Eller haft sex.

Jag stiger ut på Ethans våningsplan men stannar tvärt i gången. En kille vankar av och an utanför Ethans lägenhet.

Han tar tre steg, stannar och ser på dörren. Sedan tar han tre steg i motsatt riktning och stannar igen. Jag iakttar honom och hoppas att han ska gå därifrån, men det gör han inte. Han bara fortsätter vanka av och an och stirra på Ethans dörr. Jag tvivlar på att han är en vän till Ethan. Då skulle jag ha känt igen honom.

Jag börjar gå mot lägenheten och harklar mig. Killen vänder sig om och jag nickar mot Ethans dörr för att visa att jag vill komma förbi. Killen släpper fram mig men jag undviker ögonkontakt. Jag letar efter nyckeln i handväskan. När jag hittar den ställer han sig bredvid mig och pressar sin hand mot dörren. ”Är du på väg in?”

Jag sneglar på honom och sedan på Ethans dörr. *Varför frågar han det?* Hjärtat börjar slå snabbare vid tanken på att jag är ensam i en korridor med en främling som undrar om jag är på väg att öppna dörren till en tom lägenhet. Vet han att Ethan inte är hemma? Vet han att jag är ensam?

Jag harklar mig och försöker dölja min rädsla, även om killen ser rätt harmlös ut. Men jag antar att ondskan har alla möjliga ansikten, så det är svårt att avgöra. ”Min fästman bor här. Han är där inne,” ljuger jag.

Killen nickar hetsigt. ”Ja. Nog är han inne.” Han knyter näven och drämmer den i väggen bredvid dörren. ”Inne i min jävla flickvän.”

Jag har gått en kurs i självförsvar. Instruktören lärde oss hur man håller nycklarna mellan knogarna för att hugga angriparen i ögat. Jag intar greppet, beredd på att psykfallet när som helst ska försöka överfalla mig.

Han andas ut och jag kan inte undgå att lägga märke till

doften av kanel som fyller luften. Vilken märklig tanke att slås av precis innan man blir påhoppad. Snacka om märkligt vittnesmål senare på polisstationen. *Jag minns inte riktigt vad gärningsmannen hade på sig, men hans andedräkt luktade gott. Som ett Big Red-tuggummi.*

”Fel lägenhet”, säger jag och hoppas att han ska gå därifrån utan att bråka.

Han skakar på huvudet. Rörelsen är snabb och bestämd, vilket antyder att han är tvärsäker på sin sak. ”Det här är rätt lägenhet. Jag är säker. Kör din fästman en blå Volvo?”

Okej, så han stalkar Ethan? Min mun känns torr. Jag skulle behöva ett glas vatten.

”Är han ungefär en och åttio lång? Svart hår och bär en North Face-jacka som är för stor för honom?”

Det suger till i magen. *Jag skulle behöva en vodkashot.*

”Jobbar din fästman för doktor Van Kemp?”

Nu är det jag som skakar på huvudet. Ethan jobbar inte bara för doktor Van Kemp ... doktor Van Kemp är hans pappa. Hur kan den här killen veta så mycket om Ethan?

”Min flickvän jobbar med honom”, säger han och blänger på lägenhetsdörren. ”Men uppenbarligen gör de *mer* än bara jobbar.”

”Ethan skulle aldrig ...”

Ljuden får mig att tystna. *Sexljuden.*

Jag hör en kvinnoröst som flämtar Ethans namn. Härifrån låter det åtminstone som en flämtning, men Ethans sovrum ligger längst in i lägenheten, vilket tyder på att personen är allt annat än lågmäld. Hon vrålar hans namn.

Medan han knullar henne.

Jag ryggar instinktivt tillbaka. Jag blir yr av att föreställa mig scenen som just nu utspelar sig i Ethans lägenhet. Hela min värld känns plötsligt ostadig. Det förflutna, nuet, framtiden – allt är i fritt fall. När jag vacklar till tar killen min arm. ”Är du okej?” Han leder mig bort till väggen mittemot. ”Förlåt. Jag borde inte bara ha hävt ur mig det där.”

Jag öppnar munnen, men jag kan fortfarande inte tro att det är sant. ”Är du ... är du helt säker? Ljuden kanske inte alls kommer från Ethans lägenhet. Det kanske är paret i lägenheten bredvid.”

”Så lägligt. Heter Ethans granne också Ethan?”

Frågan är uppenbarligen ironisk, men han ser genast ut att ångra sig. Han är snäll som tänker på mina känslor trots att han helt klart genomgår precis samma sak som jag just nu. ”Jag följde efter dem”, säger han. ”De är där inne tillsammans. Min flickvän och din ... pojkvän.”

”Fästman”, rättar jag honom.

Jag sjunker ner på golvet med ryggen mot väggen. Jag har kjol på mig, så jag borde förmodligen inte sitta på golvet. Jag valde den här kjolen eftersom Ethan älskar när jag bär kjol, men just nu skulle jag vilja slita av mig den och strypa honom med den. Jag stirrar på mina skor så länge att jag inte ens märker att killen har satt sig ner bredvid mig, förrän han säger: ”Visste han att du skulle komma?”

Jag skakar på huvudet. ”Det skulle bli en överraskning. Jag har varit bortrest med min syster.”

Ännu ett stön letar sig ut i gången. Killen ryser till och håller för öronen. Jag håller för mina också. Vi blir sittande så ett tag. Vi vägrar höra ett enda ljud till innan det är över.

Det kommer inte att pågå länge. Ethan kan aldrig hålla på i mer än några minuter.

Två minuter senare mumlar jag: ”Jag tror att de är klara.” Killen sänker händerna och lutar armbågarna mot knäna. Jag slår armarna om mina och vilar hakan mot dem. ”Ska vi använda min nyckel och öppna dörren? För att konfrontera dem?”

”Jag kan inte”, säger han. ”Jag måste lugna ner mig först.”

Han verkar rätt lugn. De flesta män jag känner skulle ha sparkat upp dörren vid det här laget.

Jag vet inte ens om jag vill konfrontera Ethan. En del av mig vill bara gå härifrån och låtsas som om de senaste minuterna aldrig har hänt. Jag skulle kunna messa honom och säga att jag är hemma igen, han skulle svara att han jobbar sent och jag skulle kunna leva vidare i en lycklig, förljugen bubbla.

Eller så kan jag gå hem, bränna upp alla hans grejer, sälja min bröllopsklänning och blockera hans nummer.

Nej, min mamma skulle aldrig tillåta det.

Åh, herregud. Mamma.

Jag stönar lågt och killen sätter sig käpprätt upp. ”Håller du på att kräkas?”

Jag skakar på huvudet och lutar det bak mot väggen. ”Nej. Jag vet inte. Det slog mig bara hur förbannad min mamma kommer att bli.”

Han slappnar av när han inser att jag inte stönar av fysiskt illamående, utan av bävan inför min mammas reaktion när hon inser att bröllopet är inställt. För det är definitivt inställt. Jag har tappat räkningen på antalet gånger hon har påpekat hur dyr handpenningen var för att komma

med på bröllopslokalens väntelista. ”Har du någon aning om hur många som drömmer om att gifta sig på Douglas Whimberly Plaza? Evelyn Bradbury gifte sig där, Quinn. *Evelyn Bradbury!*”

Mamma älskar att jämföra mig med Evelyn Bradbury. Hon tillhör en av få familjer i Greenwich som är mer framstående än min styvfars, så naturligtvis tar min mamma varje tillfälle i akt att framhålla Evelyn Bradbury som själva sinnebilden för högklassig perfektion. Jag bryr mig inte ett smack om Evelyn Bradbury. Jag har god lust att genast messa mamma och säga: **Bröllopet är inställt och jag skiter fullständigt i Evelyn Bradbury.**

Jag ser på honom och inser att det här är första gången jag över huvud taget reflekterar över hans utseende. Det här är förmodligen en av de värsta stunderna i hans liv, men trots det är han otroligt snygg. De uttrycksfulla mörka ögonen som går ton i ton med hans ostyriga hår. Hans markerade käkar som har varit ursinnigt spända ända sedan jag klev ur hissen. Hans fylliga läppar som han pressar samman till ett smalt streck varje gång han sneglar mot dörren. Jag undrar om hans ansikte skulle göra ett mjukare intryck om hans flickvän inte var där inne med Ethan just nu.

Det finns något sorgset över honom, men inget som har att göra med vår nuvarande belägenhet. Något djupare ... som om sorgen är etsad i honom. Jag har träffat människor som ler med ögonen, men hans har ett konstant vemodigt uttryck.

”Du är snyggare än Ethan.” Min kommentar gör honom ställd. Han är förvirrad, eftersom han förmodligen tror att jag stöter på honom. Det är verkligen det sista jag skulle göra i

det här läget. ”Det var inte menat som en komplimang. Bara ett faktum.”

Han rycker på axlarna som om det gör detsamma.

”Det är bara det att om du är snyggare än Ethan, så är din tjej förmodligen snyggare än jag. Inte för att jag bryr mig. Eller jag kanske visst bryr mig. Jag borde inte göra det, men jag kan inte låta bli att undra om Ethan är mer attraherad av henne än mig och om det är därför han är otrogen. Så är det förmodligen. Ursäkta. Jag brukar inte klanka ner på mig själv men jag är så arg och av någon anledning kan jag inte sluta prata.”

Han stirrar på mig ett ögonblick och verkar grunna över min märkliga slutsats. ”Sasha är ful. Du kan vara helt lugn.”

”Sasha?” Mitt tonfall är skeptiskt. Jag upprepar namnet med betoning på *sha*. ”Sasha. Det förklarar en hel del.”

Han skrattar och sedan skrattar jag *också* och alltihop är väldigt konstigt.

Jag skrattar fast jag borde gråta. Varför gråter jag inte? ”Jag heter Graham”, säger han och sträcker fram handen.

”Quinn.”

Till och med hans leende är sorgset. Det får mig att undra om hans leende skulle se annorlunda ut under andra omständigheter.

”I vanliga fall skulle jag ha sagt att det är trevligt att råkas, Quinn, men det här är den värsta stunden i mitt liv.”

Deprimerande, men sant. ”Samma här”, muttrar jag upp-givet. ”Men jag är glad att vi träffas nu i stället för om en månad, efter bröllopet. Nu kommer jag åtminstone inte att ödsla några äktenskapslöften på honom.”

”Ska ni gifta er om en månad?” Graham tittar bort. ”Vilket jävla svin”, säger han lågt.

”Det är han verkligen.” Det har jag alltid vetat om Ethan. Han är ett svin. Ett pretentiöst svin. Men han är fin mot mig. *Trodde jag åtminstone.* Jag lutar mig fram igen och drar händerna genom håret. ”Herregud, det här suger.”

Just då får jag ett sms från min mamma, som har lika perfekt tajming som alltid. Jag tar upp mobilen.

Tårtprovningen har flyttats till klockan två på lördag. Ät inte lunch innan. Gör Ethan oss sällskap?

Jag suckar med hela kroppen. Tårtprovningen är det jag har sett mest fram emot med bröllopsplaneringen. Jag undrar om jag kan vänta till söndag med att berätta att bröllopet är inställt.

Hissen plingar till och jag sliter blicken från mobilen. När hissdörrarna öppnas får jag en klump i halsen. Jag knyter handen om telefonen när jag ser påsarna med hämtmat. Budet börjar gå mot oss och för varje steg han tar hugger det till i hjärtat. *Snacka om att strö salt i såren, Ethan.*

”Kinamat? Ä det här ett skämt?” Jag reser mig upp och tittar ner på Graham som fortfarande sitter på golvet. Jag pekar på kinamaten. ”Det där är *min* grej! Inte hans! Det är *jag* som gillar kinamat efter sex!” Jag vänder mig mot budet igen, som står blickstill och stirrar på mig, osäker på huruvida han borde fortsätta till dörren eller inte. ”Ge hit det där!” Jag tar ifrån honom påsarna. Han hindrar mig inte. Jag dimper ner på golvet igen med de två påsarna med kinamat och läser på förpackningarna. Till min stora förtret har Ethan beställt exakt samma sak som jag alltid beställer.

”Han har till och med gjort min beställning! Han tänker ge Sasha min kinamat!”

Graham reser sig snabbt och fiskar upp sin plånbok ur fickan. Han betalar för maten och den stackars budkillen skjuter upp dörren till trapphuset för att komma därifrån så snabbt som möjligt.

”Det luktar gott”, säger Graham. Han lutar sig tillbaka och nappar åt sig behållaren med broccolikyckling. Jag räcker honom en gaffel och låter honom äta trots att kycklingen är min favorit. Nu är det inte läge att vara självisk. Jag öppnar lådan som innehåller den mongoliska biffwoken och börjar äta trots att jag inte har någon aptit, men jag tänker minsann inte låta Sasha eller Ethan äta det här. ”Horor”, muttrar jag.

”Hungriga horor”, säger Graham. ”De kanske kommer att svälta ihjäl där inne.”

Jag ler.

Sedan äter jag och undrar hur länge jag ska sitta här ute i gången med den här killen. Jag vill inte vara här när dörren öppnas eftersom jag inte vill se hur Sasha ser ut, men jag vill heller inte missa ögonblicket då hon öppnar dörren och upptäcker att Graham sitter här ute och äter hennes kinamat.

Så jag väntar. Och äter. Med Graham.

Efter några minuter ställer han ifrån sig behållaren, sträcker ner handen i påsen och drar fram två lyckokakor. Han räcker mig den ena och bryter itu sin. Han lirkar ut pappersremsan och läser budskapet högt: ”I dag kommer du att röna stora karriärmässiga framgångar.” Han viker ihop lappen på mitten. ”Typiskt. Jag tog ledigt från jobbet i dag.”

”Dum lyckokaka”, muttrar jag.

Graham rullar ihop lappen och knäpper i väg den mot Ethans dörr. Jag delar på min kaka och drar försiktigt ut lappen. ”Om du ständigt framhäver dina brister kommer de att överskugga dina perfektioner.”

”Jag gillar det”, säger han.

Jag knölar ihop lappen och knäpper i väg den mot dörren på samma sätt som han gjorde. ”Jag är språkpolis. Man kan inte använda *perfektion* i plural.”

”Nej, det kanske man inte kan, men det gör det bara ännu bättre. Att just ordet *perfektion* är fel. Rätt ironiskt.” Han sträcker sig fram för att fiska upp lappen innan han lutar sig mot väggen igen och räcker mig den. ”Jag tycker att du ska behålla den.”

Jag viftar bort hans hand. ”Jag vill inte bli påmind om den här stunden.”

Han stirrar fundersamt på mig. ”Nej. Inte jag heller.”

Jag tror att vi båda håller på att bli alltmer nervösa vid tanken på att dörren när som helst kan öppnas, så en stund sitter vi bara tysta och lyssnar efter deras röster. Graham drar i trådarna som löper längs revan i hans jeans. Han samlar fransarna i en liten hög på golvet tills hans knä är nästan helt naket. Jag tar upp en av trådarna och tvinnar den mellan fingrarna.

”Sasha och jag brukade spela ett ordspel på våra laptops på kvällarna”, säger han. ”Jag var riktigt bra. Det var jag som introducerade spelet för Sasha, men hon fick alltid högre poäng än jag. Varje jävla kväll.” Han sträcker ut sina ben. De är betydligt längre än mina. ”Jag var imponerad, tills hennes

kontoutdrag avslöjade att hon spenderat åttahundra dollar på spelet. Det visade sig att hon hade köpt extra bokstäver för fem dollar styck bara för att klå mig.”

Jag försöker föreställa mig den här killen ligga i sängen och spela spel på sin laptop, men det är svårt. Han ser ut som en sådan där perfekt typ som läser romaner, städar två gånger om dagen, viker sina strumpor och börjar varje morgon med en joggingtur.

”Ethan vet inte hur man byter däck på bilen. Vi har varit med om två punkteringar sedan vi blev ihop och båda gångerna var vi tvungna att ringa efter en bärgningsbil.”

Graham skakar lite på huvudet och säger: ”Jag vill inte ta killen i försvar, men det är inte så illa. De flesta killar vet inte hur man byter däck.”

”Jag vet. Det är inte det som är det värsta. Det värsta är att jag faktiskt *kan* göra det, men han vägrade eftersom det skulle vara för pinsamt att behöva stå och se på medan en tjej bytte däck på hans bil.”

Jag ser något annat i Grahams ansikte. Något svårtydbart. Oro, kanske? Han naglar fast mig med en allvarlig blick. ”Du får inte förlåta honom för det här, Quinn.”

Jag känner ett tryck över bröstet. ”Det ska jag inte”, säger jag bestämt. ”Jag vill inte ha honom tillbaka efter det här. Jag borde gråta, men det gör jag inte. Det kanske är ett tecken.”

Han ser skeptisk ut, men sedan slätas rynkorna kring hans ögon ut. ”Du kommer att gråta i kväll. I sängen. Det är då det kommer att göra som mest ont. När du är ensam.”

Den kommentaren får plötsligt allt att kännas tyngre. Jag vill inte gråta men jag vet att verkligheten snart kommer att

skölja över mig som en kalldusch. Jag träffade Ethan när jag precis hade börjat college och vi har varit tillsammans i fyra år. Det är mycket att förlora i en handvändning. Och fast jag vet att det är över har jag ingen lust att konfrontera honom. Jag vill bara gå härifrån och aldrig mer se honom. Jag önskar att jag inte hade något behov av ett ordentligt avslut, eller ens en förklaring, men i kväll när jag är ensam är det förmodligen precis vad jag kommer att behöva.

”Vi borde förmodligen testa oss för könssjukdomar.”

Orden fyller mig med rädsla, men mina tankar avbryts tvärt när jag hör Ethans röst inifrån lägenheten.

Han är på väg mot dörren. Jag tittar dit, men Graham tar försiktigt mitt ansikte mellan sina händer och får mig att rikta blicken mot honom.

”Det sämsta vi kan göra just nu är att bli känslamma, Quinn. Bli inte arg. Gråt inte.”

Jag biter mig i läppen och nickar medan jag försöker låta bli att skrika rakt ut. ”Okej”, viskar jag, just som dörren börjar öppnas.

Jag försöker vara lika stoisk som Graham, men jag mår illa av vetskapen om att Ethan är så nära. Ingen av oss tittar mot dörren. Grahams klara blick är fäst vid min och han andas lugnt. Jag kan knappt föreställa mig vad Ethan kommer att tänka om två sekunder när han öppnat dörren helt. Först kommer han kanske inte att känna igen mig. Kanske kommer han att tänka att det sitter två främlingar i gången utanför hans lägenhet.

”Quinn?”

Jag sluter ögonen när jag hör Ethan säga mitt namn.

Jag vänder mig inte mot honom. Jag hör Ethan gå ut från lägenheten. Jag känner mina hjärtslag på så många ställen just nu, men framför allt i Grahams händer på mina kinder. Ethan säger mitt namn igen, men nu låter det snarare som en befallning att jag ska se på honom. Jag öppnar ögonen men fokuserar på Graham.

Ethans dörr öppnas ytterligare och en kvinna flämtar till. *Sasha*. Graham sluter ögonen medan han tar ett lugnande andetag. När han öppnar dem igen hör jag Sashas röst.

”Graham?”

”Helvete”, muttrar Ethan.

Graham tittar inte på dem. Han fortsätter att se på mig. ”Skulle du vilja att jag gör dig sällskap ner?” säger Graham lugnt, precis som om våra liv inte just har rasat samman.

Jag nickar.

”Graham!” Sasha säger hans namn som om hon har rätt att vara arg för att han är där.

Graham och jag reser oss upp. Ingen av oss tittar mot Ethans lägenhet. Graham håller min hand i ett fast grepp medan han leder mig mot hissen.

Sasha går tätt bakom oss och när vi väntar på hissen ställer hon sig på andra sidan om Graham och drar i hans tröjärm. Han trycker min hand och jag besvarar handtryckningen för att försäkra honom att vi klarar av att göra det här utan att ställa till med en scen. Vi ska bara gå in i hissen och ge oss av härifrån.

När dörrarna öppnas låter Graham mig gå före honom in. Han lämnar ingen plats åt Sasha. Han blockerar dörröppningen och vi står med ansiktena vända mot dörrarna.

Mot Sasha. Han trycker på entréplan och när dörrarna börjar glida igen tittar jag äntligen upp.

Jag lägger märke till två saker.

1. Ethan syns inte längre till och hans lägenhetsdörr är stängd.
2. Sasha är så himla mycket snyggare än jag. Till och med när hon gråter.

Dörrarna stängs och turen ner är lång och tyst. Graham släpper inte min hand och vi säger ingenting, men vi gråter inte heller. Vi stiger ur hissen och går genom lobbyn under tystnad. Vincent håller upp porten för oss och ser urskuldande på oss båda. Graham drar upp sin plånbok och räcker Vincent en bunt med sedlar. ”Tack för lägenhetsnumret”, säger Graham.

Vincent nickar och tar kontanterna. När hans blick möter min är den ångerfull. Jag kramar Vincent eftersom jag förmodligen aldrig kommer att träffa honom igen.

När Graham och jag kommer ut blir vi stående på trottoaren och vet inte vart vi ska ta vägen. Jag undrar om hela världen ser annorlunda ut för honom också. Himlen, träden, människorna som går förbi på trottoaren. Allting ter sig aningen mer färglöst än innan jag gick in i Ethans byggnad.

”Ska jag vinka in en taxi åt dig?” säger han till slut.

”Jag körde hit. Det där är min bil”, säger jag och pekar tvärsöver gatan.

Han sneglar tillbaka mot byggnaden. ”Jag vill inte stå här

när hon kommer ner.” Han ser genuint orolig ut, som om han verkligen inte klarar av att träffa henne just nu.

Sasha försöker åtminstone. Hon följde Graham ända till hissen medan Ethan bara gick tillbaka in i lägenheten och stängde dörren.

Graham ser på mig med händerna i jackfickorna. Jag drar åt kappan om kroppen. Det finns inte mycket mer att säga än hejdå.

”Hejdå, Graham.”

Hans blick är livlös, som om han inte ens är här. Han backar ett steg. Två steg. Sedan vänder han på klacken och börjar gå.

Jag ser på höghuset just som Sasha rusar ut. Vincent står bakom henne och stirrar på mig. Han vinkar och jag lyfter handen och vinkar tillbaka. Vi vet båda att det är ett avsked, för jag kommer aldrig mer att sätta min fot i det där huset. Inte ens för att hämta grejer som jag har lämnat i Ethans lägenhet. Jag föredrar att han slänger allt framför att behöva möta honom igen.

Sasha söker med blicken efter Graham. Hon hittar honom inte. Den enda hon får syn på är mig och det får mig att undra om hon ens vet vem jag är. Har Ethan berättat att vi ska gifta oss om en månad? Har han berättat att vi så sent som i morse pratade i telefon och att han sa att han räknade ner sekunderna tills han fick kalla mig sin fru? Vet hon att Ethan vägrar att duscha utan mig när jag sover över hos honom? Har han berättat att lakanen som de just knullade på var en förlovningspresent från min syster?

Vet hon att Ethan grät när jag sa ja när han friade?

Hon kan omöjligt känna till de här sakerna, för då skulle hon aldrig ha kastat bort ett förhållande med en man som på bara en timme lyckades imponera mer på mig än vad Ethan gjorde under våra fyra år tillsammans.